

γρεβάδι) ἀναλόγως τῆς ἀναπτύξεως του εἰς 300-700 γιλ. Κατὰ τελευταίας ἐρευνας τοῦ Φίρελτον, παράγει ἡ λότα, ἥτις δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ γονιμώτερος τῶν ἰχθύων ἐτησίως 20-30 ἑκατομ. ὠόν. Ὁ στόκος γεννᾷ ἐν γένει 2-3 ἑκατομ. ὠόν, φθάνει ὁμοῦς καὶ μέχρις 8 ἑκατομ. Ὁ ναλορίας (τὸ μερλόψαρον) παράγει ἐτησίως 4-7 ἑκατομ. ὁ δὲ σῶξ (σῶνι) εἶνε τόσο γονιμος ὥστε γεννᾷ ἐτησίως 5-6 ἑκατομ. ὠόν. Ὀλιγώτερον παραγωγικὸς εἶνε ὁ γάδος, ὅστις γεννᾷ μόνον 200-300 γιλ. ὠόν ἐν ᾧ ἡ κοινὴ λιμάνδα παράγει 30-60 χιλιάδας. Τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν περίπου παράγει καὶ ἡ μαινίς (ρέγκα) διότι ἡ τελευταία ἔρευνα 16 τοιούτων ἔδωσε μέσον ὄρον ἀνώτερον τῶν 30 γιλ. ὠόν· καὶ ἡ λεγομένη λίρα ἢ τρίγλα παράγει μόνον ὀλίγας ἑκατοντάδας ὠόν, ὁ ἄρρην ὁμοῦς τὰ κρύπτει εἰς σάκκον, ὃν ἔχει πρὸ τῆς γαστέρας καὶ τὰ προφυλάσσει τοιουτοτρόπως ἀπὸ τῶν διωκτῶν. Ἐν σχέσει πρὸς τὸ μέγεθος αὐτῆς πρέπει νὰ θεωρηθῆ ἡ ψήτσα (ψησί) ὡς εἰς τῶν γονιμωτάτων ἰχθύων διότι καίτοι ἔχει μόλις μικρὸς ποδός, παράγει 1/2 ἕως 1 1/2 ἑκατομ. ὠόν· ἡ κοινὴ γλώσσα εἶνε ὡσαύτως λίαν παραγωγικὴ, ἐν τούτοις δὲν κατωρθώθη μέχρι τοῦδε νὰ ὀρισθῆ ἀκριβῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν ὠόν τῆς. Ἡ κολοσσαία αὕτη ἀναπαραγωγικότης καθιστᾷ καταληπτὸν διατὶ τόσα εἶδη, ἅτινα εἶνε ὅλως ἀσπλα καὶ ἔχουσι ἐξαιρετον γεύσει δὲν ἐξηρανίσθησαν πρὸ πολλοῦ.

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Τὸ ἀπεχαιρετίσαμεν, τὸ νῦχαριστήσαμεν διὰ τὴν ἠπιότητά του, τὸ προεπέμψαμεν μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ ὄχι ἄνευ αἰσθήματος λύπης. Ἄλλ' ἦσαν πρόωρα αὐτὰ ὅλα. Ἡ μεταβολὴ ἦτο στιγμιαία καὶ παροδική. Τὸ καλοκαίρι ἐπέστρεψεν ἡ μᾶλλον δὲν ἔφυγεν ἀκόμη. Σειρὰ ἡμερῶν ἐκτάκτως θερμῶν, νύκτες σεληνόφωτοι, χλοιαραὶ, οὐρανὸς αἴθριος, γαλήνη, μαγεία. Λησμονεῖ κανεὶς ὅτι εἶνε φθινόπωρον καὶ εἶνε τόσο ὠραία ἡ παράτασις αὐτῆ τοῦ θερινοῦ καύσωνος καὶ τῆς θερινῆς ζωῆς, ὥστε θὰ ἠύχετό τις νὰ τὸ ἐλησμονεῖ ἐπὶ μακρὸν . . .

Κήδευσις Σιαμαίας πριγκιπίσσης.

Ἐν Βάνγκ Κόν ἐκηδεύθη ἐσχάτως ἡ πριγκίπισσα Πάο, θεία τοῦ βασιλέως Χρῶμ Τουάνη καὶ σύζυγος τοῦ ἄλλοτε Σιαμαίου πρεσβευτοῦ ἐν Λονδίῳ πρίγκηπος Φρά. Ὁ νεκρὸς αὐτῆς ἀπετέθη ἐν τῷ ἀνακτόρῳ Μασδόου, ὅπου ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οἱ ἱερεῖς τοῦ Βούδα προσήνυγον παρὰ τὸ φέρετρόν τῆς. Τὴν ἐσπέραν τῆς τρίτης ἡμέρας παρεστάθη ὑπὸ Σινῶν ὑποκριτῶν δρᾶμα ἐν ᾧ περιεγράφετο ὁ βίος τῆς θανούσης· ὁ νεκρὸς ἐτέθη κατόπιν εἰς ξύλινον φέρετρον, ἐσωτερικῶς περιβεβλημένον διὰ χαλκοῦ καὶ ἐξωτερικῶς διὰ φύλλων χρυσοῦ. Τότε δὲ ὁ βασιλεὺς περικυκλούμενος ὑπὸ τῆς οἰκογενείας του καὶ τῶν γυναικῶν του ἐπλησίασε τὸ φέρετρον καὶ τὸ ἦναψε διὰ τοῦ ἱεροῦ πυρσοῦ. Τὰ λείψανα τοῦ οὕτω ἀπανθρακωθέντος νεκροῦ συνήχθησαν κατόπιν καὶ ἐτέθησαν ἐντὸς ἀμφορέως.

Μητρικὴ ὁτοργή.

Εἰς σιταποθήκην τινὰ τοῦ Βίττεν ἐν Βεσφαλία ἀνευρέθησαν κατὰ τὴν μετακόμισιν τῶν σάκκων τοῦ σίτου ἐννέα μικροὶ ποντικοί. Ἐργάτης τις ἐπρόκειτο νὰ τοὺς θανατώσῃ, ὅτε παρετήρησεν ὅτι ἡ ποντικομάνα νὰ τοὺς θανατώσῃ, ὅτε παρετήρησεν ὅτι ἡ ποντικομάνα ἐξήγαγε κατὰ πρῶτον ἔντρομος τὴν κεφαλὴν ἐκ τινος σάκκου, εἶτα δὲ ἐπλησίαζε προσεκτικῶς. Καίτοι δὲ διάφοροι ἐργάται εἰργάζοντο περίξ καὶ πλησιέστατα τῶν νεογνῶν προσήγγισεν ἐπὶ τέλους τὰ μικρὰ τῆς, παρέλαθεν ἐν ἐξ αὐτῶν καὶ τὸ ἔκρυψεν εἰς μίαν γωνίαν μετ' ὀλίγον ἀνεφάνη πάλιν παραλαβοῦσα δεύτερον καὶ τρίτον ποντικίδιον, ἀναλαβοῦσα δὲ τέλος θάρρος εἶχεν ἤδη ἐξασφαλίσαι τὰ ἐξ, ὅτε ὁ ἐργάτης παραλαβὼν τὰ τρία ὑπολειφθέντα τὰ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς χειρὸς του. Ἡ γρατὰ μῦς ἐσάστισεν ὀλίγον, ἐπλησίασεν, ἀπεμακρύνθη, ἐπανῆλθε τέλος πάλιν προσεκτικῶς ἀνεργιγῆθη μετὰ δισταγμοῦ ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἐργάτου καὶ ἔσωσεν οὕτω χωρὶς νὰ στοχασθῆ τὸν ἴδιον κίνδυνον καὶ τὰ τρία λοιπὰ τέκνα τῆς. P*

Ἐπὶ τῆ ἐπετείῳ τοῦ θανάτου τῆς Μεγάλῃς Δουκίσσης Ἀλεξάνδρας, ἐτελέσθη ἐπίσημον μνημόσυνον ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ, χοροστατούντος τοῦ Σ. Μητροπολίτου καὶ παρόντων τῶν Ὑπουργῶν, τῶν Αὐλικῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τέλει. Πλήθος λαοῦ προσέτρεξεν εἰς τὸν πένθιμον ἦχον τῶν κωδῶνων ἵνα δεηθῆ ὑπὲρ τῆς Ἀλεξάνδρας του, καὶ ἀκόμη μίαν φορὰν ἐδάκρυσαν οἱ ὀφθαλμοί, πρὸ τῶν ὁποίων παραμένει ζῶσα ἡ γλυκεία μορφή τῆς Βασιλοπούλας, τῆς σεσεθείσης ὡς ἴνδαλμα ὄνειρου.

Ποσάκις, τὰς τρυφεράς μας ἀναγνωστρίας προπάντων, συνεκίνησεν ἡ θεὰ πτωχοῦ ἀναπήρου, τυφλοῦ, ρακενδύτου, ἑλεεινοῦ, τείνοντος χεῖρα ἐπαίτιδα, καθημένου παρὰ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ καὶ θρηνηδούτου. Ἐπ' ἐσχάτων οἱ ἀθηναῖοι περίπατοι ἔδρθηον τοιούτων θεαμάτων. Γυναῖκες, ἄνδρες, γέροντες, κόραι, παιδία, βρέφη μὲ ὄψεις ἀποτροπαίους, εἰς συμπλέγματα τερατώδη, ἀνεκόπτον τὸ βῆμα τοῦ φιλευσπλάγχου διαβάτου. Ἄλλ' ἤρχισε νὰ μὴ τοὺς πιστεῦῃ πλέον ὁ κόσμος. Ἡ ἀθλιότης των εἶνε προσποίησης, ἡ ἐπαίτια των ἐμπόριον. Τὴν ἡμέραν ἐπωφελοῦνται τοῦ ἀνθρωπίνου οἴκτου καὶ πενταρολογοῦν, τὴν νύκτα διασκεδάζουν, ἀσωτεῦσον, ὀργιάζουν. Ἐν τοιούτον καταγώγιον ἐπαίτων ἀνεκάλυψε ἡ ἀστυνομία κατ' αὐτὰς εἰς ἀποκέντρον τινὰ συνοικίαν. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔτρωγαν, ἔπιναν, ἐχόρευαν, ἐτραγωδοῦσαν, ἐχαλοῦσαν κόσμον. Οἱ τυφλοὶ ὀφθαλμοὶ εἶχον ἀναδέψει, οἱ στρεβλοὶ πόδες εἶχον εὐθυνοθῆ, τὰ ράκη εἶχον ἀπορριφθῆ ἑμοῦ μετὴν ὕπν τῆς πείνης, τῆς ταλαιπωρίας, τῆς ἀθλιότητος. Κύριοι καὶ κυραὶ ὠδηγήθησαν τότε εἰς τὸ κρατητήριον καὶ ἐκαίθη θὰ σταλοῦν εἰς τὰς πατρίδας των. Οὕτω δὲ ἡ ἀσχημία τῶν κεντρικῶν ὁδῶν θὰ ἐκλείψῃ ἢ τοῦλάχιστον θὰ μετριασθῆ. Εἰς τὸ ἐξῆς, αἱ τρυφεραὶ μας ἀναγνωστρίαι προπάντων, ἄς μὴ συγκινῶνται τόσο εὐκολα. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι μεταξὺ τῶν ἀπατεῶνων εὐρίσκονται καὶ ἀληθεῖς ἐπαῖται, δυστυχεῖς ἄνθρωποι τῆς ἀνάγκης, τείνοντες τὴν χεῖρα ἐλλείψει ἐργασίας, διὰ νὰ θρέψουν τὰ πεινῶντα τέκνα των. Ἐ, δὲν χρειάζεται καὶ μεγάλῃ

ἐπιδαξίτης διὰ νὰ τοὺς διακρίνη κανείς! Αὐτοὶ δὲν θὰ φοροῦν τόσον ἐλκεϊνὰ ράκη, οὔτε θὰ ἐπιδεικνύουν ἀηδῶς ἀτροφικὰ ἢ στρεβλὰ μέλη οὔτε θὰ προσποιούνται ἀναιδῶς τὸν ἄδολφον...

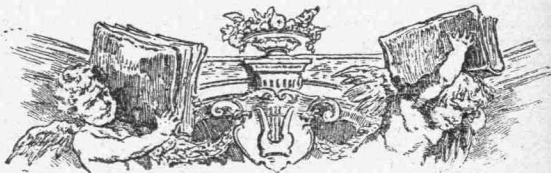
Μία φιλανθρωπικὴ παράστασις εἰς τὸ θέατρον Τσόχα — ἡ *Μαργαρίτα* τοῦ νεαροῦ λογιῶ Περσειάδου. Ἦρκει μόνον τὸ πρόγραμμα, ὅπως ἦτο συντεταγμένον, διὰ νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτον καὶ τὰ δάκρυα. Ἡ παράστασις, ἔλεγε, θὰ ἦτο ἀπὸ εἰς τὸ σκότος τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ, τυφλωθέντος τοῦ δυστυχῆς ἐν ᾧ συνέγραψε τὸ σαξπηρειον, πρωτότυπον καὶ πεντάπρακτον δράμα του. Ὁ θιάσος ἀφιλοκερδῶς ἀνεδέχθη τὴν διδασκαλίαν του, ἀποβλέψας μόνον εἰς τὴν ἐκ ταύτης ὠφέλειαν τοῦ κοινῶ καὶ τὴν ἠθικὴν ἱκανοποίησιν καὶ ἐνθάρρυνσιν τοῦ δυσμοίρου Περσειάδου. Τὰ αὐτὰ φιλάνθρωπα αἰσθητὰ ἐδειξε τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς παραστάσεως. Χειροκροτήματα, ἄνθη, στέφανοι, ἐπευφημίαι, ἀρώματα, συγκινήσεις, — δάκρυα, ἐνθουσιασμός. Μετὰ τοῦτο μὴ ζητήσετε νὰ σᾶς εἰπῶμεν τίποτε ἡμεῖς περὶ τῆς ἀξίας τοῦ δράματος. Ἀρκεῖ ὅτι ὁ ἔθνικὸς ποιητὴς Συνοδινὸς τὸ ἐκήρυξεν ὡς τὸ πρῶτον ἔθνικόν δράμα, καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης συντεταγμένον καὶ «ἐν τῶν πεφημισμένων εὐρωπαϊῶν δραματικῶν». Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ταῖς Καναρίσις Νήσοις.

Αἱ Ἀθηναὶ ηὐτύχησαν ἐπιτέλους νὰ ποκτήσῃν καὶ ἐν σατυρικὸν φύλλον ἀξίον λόγου, ὅποιον δὲν εἶχον ἀπὸ τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἑβδομαδιαίου Ἄστειως. Τὸ ἡγγεῖλαμεν ἐγκαίρως. Φέρει τίτλον ΣΚΡΙΠ καὶ ἐκδίδεται κατὰ Κυριακὴν καλλιτεχνικώτατα. Δὲν ἔχει ἄρθρα ἐκτενῆ, σύγκειται ἀπὸ μικρὰ-μικρὰ ὀλιγοστιχὰ εὐφυολογήματα, διὰ τοῦτο δὲ ἴσως ἡ Νέα Ἐφημερίς ὠνόμασε σύντομον τὴν εὐφύαν του Ἄλλ' εἶνε γνησιὰ ἀττικὴ εὐφύα, ἡ ἐπιπνεύουσα τὸ φύλλον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, κινουσα ἀδιάσπαστον τὸν γέλωτα καὶ ἀφίνουσα τὴν ὄντως καλλιτεχνικὴν ἐντύπωσιν ἀλάκου, χαριτωμένου πειράγματος μᾶλλον, ἢ δητικῆς καὶ σκοπίμου σατύρας. Τὸ μέθυ διὰ τὸ μέθυ. Συντάκτης τοῦ Σκρίπ εἶνε εἷς τῶν παλαιῶν συντακτῶν τοῦ Ἄστειως, γνωστὸς καὶ εὐφύεστατος δημοσιογράφος, ἔχει δὲ συνεργάτας ἐκτάκτους ὅλους τοὺς παρ' ἡμῖν διακρινόμενους εἰς τὸ εἶδος. Ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία ἡ ὅποια ἐννοεῖ ἀμέσως καὶ ὑποστηρίζει τὰ καλὰ πράγματα, τὸ Σκρίπ τὸ ἀναγινώσκει ἀπλήστως καὶ . . . ξεκαρδίζεται.

Τὰ θέατρα ἐξακολουθοῦν τὰς παραστάσεις των, ὑπὲρ ποτε ζωηράς. Ἀπερίγραπτος εἶνε ἡ συρροὴ τοῦ κόσμου εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα, παρασταθέντα ἐπὶ δεκατρεῖς φορές εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα. Πολὺν κόσμον ἐπίσης συνεχέντρωσεν ἡ Σεβερίνη τοῦ Δουμᾶ (La princesse George) τὴν ὅποιαν ὑπεδύθη ἡ κ. Παρρασκευοπούλου, μετὰ μεγάλῃς ἐντελείας. Εἰς τὴν Ὀρόνοισιν ἡ μεγαλητέρα attraction — κατήντησε δημοτικὴ ἡ λέξις εἰς τὰς Ἀθήνας — εἶνε πάντοτε ὁ Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας τοῦ κ. Κορομηλά. Ὑπὸ τοῦ θιάσου Μενάνδρου ἐτοιμάζεται μετὰ πομπῆς ἡ Φύστα τοῦ κ. Βερναρδάκη, προσεχῶς δὲ θάναπαρασταθῆ διὰ πρώτην φοράν φέτος καὶ ἡ Οἰκογένεια Παράδραμένου, τὸ γνωστὸν κωμειδύλλιον τοῦ Ἀννίου.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ὁ Παῦλος Βουρζέ, ὁ πρό τινας καὶ παρ' ἡμῖν διατρίψας, εὐρίσκεται ἤδη ἐν Ἀμερικῇ. Τὸν διάσημον γάλλον συγγραφέα ὑποδέχονται οἱ Ἀμερικανοὶ μετ' ἐνδείξεων μεγάλῃς τιμῆς.

Ὑπὸ τὸν τίτλον: Ὁ Αὐτοκρατορικὸς Δράκων ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις ὑπὸ Ἰουδῆ Γωτιέ βιβλίον τὸ ὅποιον εἶνε ἱστορικὸν ποίημα μᾶλλον ἢ ἱστορικὸν μυθιστόρημα, στηριζόμενον ἐπὶ κινεζικῆς τινος παραδόσεως. Ἐν Κίνα ὁ δράκων εἶνε τὸ ἔμβλημα τῶν αὐτοκρατόρων, ὅταν δὲ ἡ σκιά ἀνθρώπου τινος προσλάβῃ τὸ σχῆμα δράκοντος, τοῦτο θεωρεῖται ὡς αἰώνως ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος θάναθ' ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Υἱοῦ τοῦ Οὐρανοῦ. Γεωργὸς τις ὁ Τα-Κιάγκ, εἶδε μίαν φοράν τὴν μυστηριώδη ταύτην σκιά, καὶ νομίσας ἑαυτὸν διὰ μέγαν προωρισμένον, ἐκίνησεν ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ τότε αὐτοκράτορος Χάνγι-Σῆ, ἡ ὅποια τῷ ἐστοίχισε τὴν ζωὴν. Τὴν αἵματηρὰν ταύτην ἐπανάστασιν διηγείται ἡ συγγραφεὺς διὰ τῆς αναπαραστατικῆς ἐκείνης δυνάμεως, τὴν ὅποιαν ἐκληρονόμησε βεβαίως παρὰ τοῦ πατρὸς της, τοῦ Θεοφίλου Γωτιέ.

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Φιλολογικὰ καὶ Ἱστορικὰ Ἀπομνημονεύματα» ἐξεδόθησαν εἰς ἓνα τόμον τὰ κατὰ καιροὺς δημοσιευθέντα ἄρθρα τοῦ J. Barbey d'Aurevilly, ἱστορικοῦ συγγραφέως καὶ κριτικοῦ σπανίας δυνάμεως ἐπὶ διαφόρων φιλολογικῶν προσωπικοτήτων τοῦ 18ου καὶ 19ου αἰῶνος.

Ἐκτενὲς καὶ λίαν ἐνδιαφέρον ἄρθρον περὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου τοῦ κόμητος Λέοντος Τολστόϊ, δημοσιεύει ἐν τῇ Νέᾳ Ἐπιθεωρήσει τῶν Παρισίων ὁ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβρὸς του Στέφανος Μπέρς.

Ὁ ὀγδοὸς τόμος τῆς Ἱστορίας τῆς Νεωτέρας Φιλοσοφίας τοῦ ἐν Ἐιδελβέργῃ διασημοῦ καθηγητοῦ Kuno Fischer, ἀρτίως ἐκδοθείς, εἶνε ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἀρθούρον Σοπεργάουερ. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ βιβλίου τούτου ἐξετάζει ὡς φιλόσοφον καὶ ὡς ἀνθρώπον τὸν Σοπεργάουερ ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τῆς Ἐπιθεωρήσεως τῶν Δύο Κόσμων ὁ Βάλμπερ.

Ἐπιδημιολογικά

Κατὰ τινα ἀνακοίνωσιν, γενομένην τελευταίως ἐν τῇ Ἱατρικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων, ἱατρὸς τις ἐκ Φιλαδελφείας ἐβεβαίωθη ὅτι ἡ διφθερίτις προκαλεῖται ὑπὸ εἶδους τινὸς μύκητος, εὐρισκομένου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας καρπῶν τινῶν καὶ ἰδίᾳ μήλων, εἰς σχῆμα μικρῶν κόκκων ποικιλοχρόνων. Ἀναφέρει παράδειγμα οἰκογενείας πολυμελοῦς, τῆς ὅποιας πέντε άτομα προσεβλήθησαν ὑπὸ διφθερίτιδος ἀφ' οὗ ἔφαγον μήλα, συμβουλεύει δὲ νὰ τα τρώγομεν πάντοτε ἐπιμελῶς καθαρισμένα.

Εἰς τὰ Πρακτικὰ τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ἐδημοσιεύθη ἔγγατος νέα ἀνακοίνωσις τοῦ ἐν Παρισίοις εὐδοκίμως σπουδάζοντος τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας κ. Κ. Μαλτζέου, ἡ δὲ Ἐθνικὴ Βιβλιογραφικὴ Ἐπιθεωρήσις δημοσιεύει ἀλόκληρον τὴν τελευταίαν ἀνατομικὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ ἱατροῦ κ. Μ. Βελλίνη, ἀποδεικνύοντος διὰ πληθῆος πειραμάτων ὅτι τὰ νεῦρα τῶν δακτύλων δὲν προέρχονται, ὡς ἐπιστεῖται μέχρι τοῦδε, ἀπ' εὐθείας ἐκ τῶν καταλήξεων τῶν νεύρων τοῦ ἀντιβραχίου, ἀλλὰ προκύπτουσιν ἐκ παλινδρομῶν καὶ ἀναστοματικῶν κλωνίων καὶ ὅτι ἕκαστος τελικὸς κλάδος εὐρίσκεται εἰς ἕμισον σχέσιν πρὸς ὅλα ἐν γένει τὰ νεῦρα τοῦ ἀντιβραχίου.